

CRISTINNE C.C.

EPHIALTE

— PARTEA a II- a —

TREZIREA UNUI
COȘMAR

EDITORI:

Manager Iuliana Răducanu
Referent Elena Dițu

COPERTĂ:

Amalia Chițulescu

CORECTURĂ:

Mihaela Hură

DESIGN •

TEHNOREDACTARE:

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cristinne C.C.

Ephialte / Cristinne C.C.. - Brașov: Creator, 2021

5 vol.

ISBN 978-606-029-470-2

Partea 2: Trezirea unui coșmar. - 2021. -

ISBN 978-606-029-472-6

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2021

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Libris
ȘT.O.IOSIF

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

CUPRINS

CAPITOLUL I	
Cum să-l refuzi pe cel ce îți servește Space? · 9	
CAPITOLUL II	
Să mă scuzi pentru timpul pierdut... · 18	
CAPITOLUL III	
Dar măcar am încercat... · 27	
CAPITOLUL IV	
Vizită neașteptată · 41	
CAPITOLUL V	
Să ierți o fi ușor... pentru alții · 50	
CAPITOLUL VI	
Dacă nu-mi place destinația, măcar să mă bucur de călătorie... · 61	
CAPITOLUL VII	
Aceeași insulă, o altă perspectivă · 71	
CAPITOLUL VIII	
Poveste fără „Și au trăit fericiți...” · 84	
CAPITOLUL IX	
Gelozia – monstrul cu ochii verzi · 93	
CAPITOLUL X	
Ai încredere în mine! Habar n-am ce fac... · 100	

CAPITOLUL XI

Revelații · 112

CAPITOLUL XII

**Ultima confesiune nu va fi niciodată
despre ceva de bine · 129**

CAPITOLUL XIII

Foc, explozii, deznădejde · 141

CAPITOLUL XIV

Să mă hrănesc cu speranță e tot ce mi-a rămas · 151

CAPITOLUL XV

Priviți monstrul din mine · 161

CAPITOLUL XVI

Știri de ultimă oră · 176

CAPITOLUL XVII

Oprește-te acum... ori niciodată! · 185

CAPITOLUL XVIII

Vizite nocturne în stil shakespearean · 192

CAPITOLUL XIX

Renunț la nemurire, doar fii al meu o viață! · 201

CAPITOLUL XX

Doar pe cei dragi îi poți răni ușor · 208

CAPITOLUL XXI

**Când pleci, ia o parte din sufletul meu,
să-ți țină de cald · 222**

CAPITOLUL XXII

Iar de sfârșitul lumii, vom face sport · 233

CAPITOLUL XXIII

Eu unde am fost când s-a decis așa? · 239

CAPITOLUL XXIV

**Pentru protecția noastră, acceptăm
plata în Coșmaruri · 245**

CAPITOLUL XXV

**Ia-mă în brațe și hai să privim sfârșitul
dintr-o supernovă · 253**

CAPITOLUL XXVI

Spune-mi din nou: de ce facem asta? · 267

CAPITOLUL XXVII

**Aroganța este invers proporțională cu... sau era
dimensiunea nasului? · 274**

CAPITOLUL XXVIII

Dar scopul umbrei e să ia lumina · 285

CAPITOLUL XXIX

Ce-ar fi să petrecem sfârșitul lumii împreună? · 296

EPILOG · 306

CAPITOLUL I

CUM SĂ-L REFUZI PE CEL CE
ÎȚI SERVEȘTE SPACE?

„La ce simțirea crudă a stinsului noroc
Să nu se sting-asemeni, ci-n veci să stea pe loc?
Tot alte unde-i sună aceluiași pârâu:
La ce statormicia părerilor de rău?”

Mihai Eminescu, *Despărțire*

Trecuseră doar două săptămâni și iată-mă din nou în locul din care plecasem... În minunatul bar *Heaven's Place* din Mandaria, orașul în care mă mutasem împreună cu familia mea, atât cât rămăsese din ea, cu mai puțin de trei ani în urmă. Când am plecat de acasă, nu eram sigură încotro mă vor conduce pașii. Simțeam nevoia să ies, pur și simplu. Nu era necesar încă să mă hrănesc și nici nu aveam chef să caut viitoare victime. Voiam doar să mă plimb, să ascult zgomotul orașului pregătindu-se de noapte, să simt adierea brizei ce venea dinspre Marele Port, să-mi ascult propriii pași pe asfaltul străduțelor pe care începusem încet-încet să le cunosc.

Toate evenimentele acestor ultime zile se derulară cu o asemenea viteză, încât devenise important să mă opresc puțin să respir. Planuri peste planuri, discuții peste discuții, toate se aglomerară în ultimul timp, iar eu plutisem parcă printre ele fără un moment de liniște. Toată viața îmi fusese răsturnată cu susul în jos. Mă săturasem să simt frustrare și teamă că aș putea fi atacată în orice clipă.

Starea mea se îmbunătățise de cum ieșisem în noapte.

Străzile, aproape pustii la o asemenea oră, erau învăluite în lumina gălbuie proiectată de stâlpi stradali și animată din când în când de reclamele magazinelor pe lângă care treceam.

Doar aparent atentă la ce se întâmpla în jurul meu, pașii m-au purtat, parcă din voia lor, către această parte a orașului și, în scurt timp, m-am trezit încă o dată în fața ușii metalice cu vopsea roșie crăpată și scorojită de rugină. Întocmai ca în seara în care am descoperit acest loc, m-am oprit în fața lui, lăsând lumina reclamei de deasupra să-mi joace pe chip în culori. Același bâzâit strident se auzea din plăcuța de deasupra. Am privit-o, neputându-mi reprima o grimasă la zgomotul ascuțit, apoi am tras adânc aer în piept.

Într-un timp atât de scurt, multe lucruri se schimbaseră radical nu doar în viața mea, ci în a tuturor celor din jur.

Cauza cumplitei boli DMD¹ care îngenunchease comunitatea oamenilor fusese, în sfârșit, descoperită. Viața atâtor ființe era puternic zdruncinată.

Și toate astea, ca urmare a unui șir de evenimente pur întâmplătoare care porniseră de aici, din acest bar. Nu m-aș fi gândit niciodată că urmărirea aceluia bețivan avea să conducă în final la un asemenea rezultat.

Ajunsa însă în fața barului, un alt motiv m-a determinat să-i pășesc din nou pragul.

Voiam să discut cu omul căruia îi aparținea localul. Mi se spusese că își făcuse griji pentru mine, un lucru neobișnuit pentru un străin, dar mai ales pentru un om. Pe de altă parte, îi datoram faptul că frații mei aflaseră unde să vină să mă caute când am fost răpită și dusă pe insula îngrozitoare a lui Theon Novac.

Să îi pese unui om de soarta unui Ephialt, fără un beneficiu care să îndrepte balanța, ei bine, nu era ceva ce auzai la tot pasul. Până acum două săptămâni, aș fi crezut că este imposibil. Între timp, Andreas intrase în viața mea. El și fratele lui răsturnaseră multe idei preconcepute și-mi oferiseră lecții pe care nu le-aș fi intuit de una singură.

---

1. DMD – Degenerative Malak Disease – Boala lui Malak

Gândindu-mă la omul ce îmi devenise atât de drag într-un timp atât de scurt, mi-am simțit buzele ridicându-se într-un zâmbet cald. Andreas era omul împreună cu care am reușit să scap din ghearele netrebnicului de Novac Senior și totodată partenerul meu de năzbâtii în ultima perioadă. Se pare că împărtășeam minunat tendința de a intra în bucluc. Eram „periculoși împreună”, cum îmi spusese Max la un moment dat.

Frații Panasis, împreună cu frumoasa Philia, se mutaseră acum în oraș și închiriaseră o casă exact lângă a noastră. Pe lângă plăcerea companiei (vizibilă la fiecare dintre noi), ne bucuram de beneficiul de a ne putea proteja unii pe alții în cazul în care Victor, conducătorul Umbrelor, se hotăra să-și pună în practică amenințarea pe care mi-o șoptise la ureche la ultima noastră întrevedere.

Numai la gândul ăsta, un fior rece îmi trecea pe șira spinării. Mi-aș fi dorit să nu am ocazia să-l mai văd vreodată, dar asta era o speranță deșartă. Pentru moment, Umbrele se țineau departe atât de oameni, cât și de Ephialte. Cauzaseră nenumărate morți în rândul umanității, complotaseră, se aliaseră ilegal, veștile se împrăstiaseră peste tot. Dacă până de curând se bucuraseră de o discreție mascată din partea tuturor, ei bine, se terminase. Erau vânați din toate părțile. Cu siguranță că Victor ne considera vinovați, pe mine și pe familia mea. Șirul întâmplărilor ce mă avuseseră în centru conduseseră la aducerea lor sub lumina reflectoarelor și pe lista celor mai căutați. Greu să uite ori să ignore rolul pe care-l jucasem.

Nu urma să treacă mult timp până își va trimite creaturile acelea înfiorătoare să termine ce au început. Atât noi, cât și cei trei Panasiși eram convinși. Trebuia să fim pregătiți. După discuții și discuții, se luase hotărârea să nu stăm departe unii de alții. Frumoasa lor casă și refugiu din pădurea de lângă Lacul Dracului fusese oricum compromisă, așa că, în final, cei trei se mutaseră în Mandaria.

Închiriaseră o casă peste drum de noi, iar din acel moment, eram practic mai tot timpul unii la ceilalți.

Am intrat ezitant în bar și m-am oprit pentru câteva momente lângă ușă, neștiind încotro să mă îndrept. Am aruncat o privire de jur-împrejur,

apoi am decis să mă așez pe scaunul din colțul cel mai îndepărtat, singurul rămas neocupat, de altfel.

Aceași muzică distorsionată se auzea în fundal, pătrunzând prin ceața de fum ce plutea pe deasupra capetelor clienților, mai densă decât data trecută. Mesele erau aproape toate ocupate, iar locul părea mult mai animat.

M-am uitat după barman, dar în spatele barului nu se vedea nicio mișcare. După doar un minut însă, a apărut pe o ușă laterală, purtând pe brațul drept o tavă plină cu pahare, de pe care încă se scurgea apă. În cealaltă mână avea o cârpă albă pe care a aruncat-o peste umăr când a ajuns lângă bar. A făcut loc tăvii, împingând câteva sticle ce îi stăteau în cale.

Nu mă observase încă și mi-am permis să-l analizez câteva clipe. Bătrânul Al, cum îl numise Max, era un bărbat trecut de 60 de ani, cu părul lung, cărunț și rar, prins la ceafă într-o codiță subțire. Avea riduri adânci în jurul ochilor și gurii, iar în urechea stângă îi sclipea un cercel argintiu.

Era îmbrăcat cu o pereche de jeansi ponosiți și un tricou închis la culoare, inscripționat cu numele localului și o pereche de aripi.

Alerga dintr-un colț în altul împărțind pahare cu diferite băuturi în ele, umplând altele sau luând banii din mâinile celor care se perindau prin fața barului. Părea mai obosit decât ultima dată, sau poate abia acum mă uitam cu suficientă atenție la el.

Mă simțeam rușinată de felul în care mă comportasem anterior. Îi invadasem mintea fără să fi fost necesar, încercasem să mă hrănesc cu energia lui și nici măcar nu-mi aminteam să-i fi mulțumit pentru paharul cu *Space* pe care mi-l pusese în față.

Eram atât de vehementă în a-i acuza pe alții că se poartă cu superioritate nejustificată, dar atitudinea mea nu fusese diferită.

Ei, haide, Alis! Demonstrează că nu ești și tu un Ephialt arogant și pretențios, am gândit, luându-mi inima-n dinți și ridicând ușor mâna pentru a-i atrage atenția.

Al mi-a observat mai întâi gestul și apoi, după sprâncenele ridicate, am realizat că m-a recunoscut. A ezitat o clipă, după care și-a aruncat din nou prosopul alb pe spate și s-a întors să toarne o băutură într-un pahar.

Am rămas câteva secunde cu mâna ridicată, neștiind ce să fac. Nu luasem în considerare faptul că ar putea să fie supărat pe mine sau că ar alege să mă ignore. Am lăsat încet brațul, simțindu-mi obrații în flăcări. Mi-am băgat bărbia în piept, sperând să nu fi observat nimeni scena. O clipă mai târziu însă, un pahar cu bine-cunoscuta băutură arămie mi-a fost așezat în față.

Am ridicat încet privirea, uitându-mă la Al printre gene.

— Mulțumesc!, am șoptit, sperând să fi putut să îmi citească măcar pe buze, deoarece vocea îmi fusese acoperită de gălăgia din jur.

— Hm, ca să vezi... Știe să vorbească! Credeam că ești mută și de-aia simți nevoia să îmi vâri sugestii direct în cap, a răspuns.

Deși cuvintele îi fuseseră destul de aspre, le-a rostit cu zâmbetul pe buze.

— Ăă, mda... Scuze pentru asta!, am mormăit spășită.

Al nu a răspuns. Mi-a mai zâmbit o dată, a dat scurt din cap și s-a întors să-și vadă de treabă.

M-am aruncat repede în față, întinzându-mă peste bar pentru a-l prinde de mână. Bărbatul a tresărit, surprins. S-a încruntat, neînțelegând ce vreau de la el. I-am dat drumul repede la braț și, cu fața din nou în flăcări, m-am așezat la loc pe scaun.

— Al, te rog, aș putea să vorbesc puțin cu tine?

A rămas câteva momente pe gânduri, trecându-și ochii de la mine la agitația din localul său. În cele din urmă, a dat afirmativ din cap și mi-a făcut semn să ocolesc barul și să-l urmez. M-am ridicat imediat, dar, înainte să plec, am aruncat o privire paharului ce zăcea neatins în fața mea și, într-o decizie de moment, am dat pe gât tot conținutul. Habar n-aveam de ce făceam asta. Nu era ca și cum m-ar fi ajutat la ceva. Nu simțeam decât mici înțepături pe toată limba, dar fusese băutura mea preferată. Încă eram melancolică la amintirea gustului și senzației pe care obișnuia să mi le provoace, iar gestul mi-a părut potrivit pentru încurajare.

Minuat, în câteva minute va trebui să vomit asta, am gândit, în timp ce îl urmam pe Al pe o ușă din spatele barului.

Am intrat într-o mică încăpere, care, după cum arăta, era cu siguranță magazia unde Al își ținea proviziile. De jur-împrejur se întindeau rafturi pe care erau așezate tot felul de cutii, sticle și conserve. Pe peretele opus se afla o ușă asemănătoare cu cea de la intrarea în bar, tot din fier și la fel de ruginită. Lângă ea, așezate unul peste altul, tronau mai multe butoaie. De tavan atârna un fir la capătul căruia era prins un bec ce arunca în micuța încăpere o lumină gălbuie nu prea puternică. Locul avea nevoie de o dereticare serioasă, chiar dacă se cunoștea strădania proprietarului de a menține o oarecare ordine.

Mi-am întors atenția spre Al, care aștepta răbdător în fața mea. Mă privea calm, cu mâinile încrucișate la piept și cu prosopul acela alb atârnat, de această dată, într-o parte, de marginea blugilor.

— Ăăm... Da, păi... Al, voiam să-mi..., am început, cu jumătate de glas.

— De unde știi cum mă cheamă?, m-a întrerupt, privindu-mă nedumerit.

— Păi, mi-a spus Max.

Am realizat apoi că bătrânul barman putea foarte bine să nu aibă idee cine este Max. Am adăugat repede:

— Mi-a spus cineva când am fost aici data a trecută. Am presupus că are dreptate.

M-am bălbâit, dar Al nu a comentat nimic. A așteptat, pur și simplu, să continui.

— Voiam să-ți cer scuze pentru felul în care m-am comportat și... și să-ți mulțumesc pentru că ți-ai făcut griji pentru mine și pentru că i-ai spus Daniei, sora mea, cu care ai stat de vorbă și..., am continuat să înșirui cuvinte ce, cu siguranță, nu aveau sens pentru cel din fața mea.

Încercam să formulez o scuză cât mai coerentă, dar eșuam lamentabil. În capul meu sunase cu mult mai simplu și mai natural, dar, eliberate, cuvintele mi se rostogoleau din gură poticnite și cam lipsite de credibilitate.

— Mă bucur că te-a găsit și că ești bine, a spus Al scurt, apoi a continuat: Știi ce? Cu ce te ocupi acum?

M-a surprins atât de mult cu întrebarea sa, încât am deschis gura, dar nu mi-a ieșit niciun răspuns.

— Ăăm...

— Cu nimic important, să înțeleg. Uite, aș zice că mi-ești datoare, nu? Și am o idee despre cum să te achiți de datorie. După cum ai văzut, locul ăsta s-a umplut. Toată gloata de bătea străzile înainte acu' vine la mine în bar. Cred că le e teamă să mai umble aiurea, de când cu Umbrele și toată acea poveste. Nu mă înțelege greșit, nu mă plâng. N-am mai scos așa bănuți frumoși de... niciodată, ca să fiu sincer. Dar nu mai fac față. Abia mă mai mișc dimineața când, în sfârșit, pleacă toată lumea. Până fac curat, până pregătesc... Nici n-am timp să mai dorm. La anii mei... înțelegi tu.

Al a făcut o pauză și și-a dus ambele mâini la spate. S-a prins de mijloc și a început să se lase când într-o parte, când în alta, icnind ușor și schimonosindu-și fața de durere.

— Îmi pare rău, mi-a ieșit pe gură, fără absolut nicio idee despre ce dorea de fapt de la mine.

Da, știu, se pare că eram determinată să îl fac pe acest om să mă creadă o idioată după câte lucruri inteligente scoteam pe gură, dar, sincer, atât îmi reușea.

— Ceea ce vreau să-ți propun este să lucrezi câteva zile pentru mine aici, în bar. *Cu* mine, de fapt, nu *pentru* mine, a adăugat repede, imaginându-și probabil că m-aș putea simți jignită de felul în care s-a exprimat. Doar câteva zile. Știi tu... până găsesc pe cineva să mă ajute permanent, a mai spus, iscodindu-mă și căutând pe fața mea dacă urma să accept sau nu.

Nedescoperind nicio reacție, a lăsat să-i pice umerii și a privit într-o parte, resemnat.

— Ei, asta e... Am încercat și eu, puștoaico. Hai, acu' tre' să mă-ntorc la ăștia, dacă nu vreau să-mi distrugă barul. Și stai liniștită, nu-mi datorezi

nimic. N-am făcut nimic special, a zis Al și s-a întors, pregătit să iasă pe ușa magaziei.

— De acord!, am țipat repede. De acord, cu condiția să nu-mi mai spui *puștoaico!*, am adăugat, mai încet de această dată.

Al s-a întors pe călcăie, cu ochii măriți și un zâmbet cât casa.

— Serios? Vorbești serios?

Am întins mâna spre el, așteptând să mi-o întindă și el și să pecetluim înțelegerea.

Al și-a șters palma dreaptă de blugi, apoi a apucat-o pe a mea, scuturând-o cu putere.

Uau! Ce tocmai s-a întâmplat? M-am angajat să vând băuturi într-un bar?! Marcus o să fie tare mândru de înclinațiile mele profesionale. Felix? Lui s-ar putea să i se pară o idee bună... Un motiv în plus pentru care ar fi trebuit să refuz, am gândit, zâmbindu-i timid bătrânului, incapabilă să îi stric buna dispoziție.

— Bine, puștoa... Ăă, cum vrei să-ți spun?

— Alis, Alisia sau cum vrei, numai „puștoaică” nu.

— OK, Alis. Păi, ai putea să începi de mâine? Noaptea asta e aproape pe sfârșite și, după ce pleacă toată lumea, vreau să mă trântesc și eu în pat. Dar mâine, dacă ajungi mai devreme, pe la 7 seara așa, îți arăt ce și cum. Nu e mare lucru. Până începe să vină lumea avem timp să îți arăt unde sunt toate pe-aici. Mă gândeam să-ți dau cam 20% din vânzări. Ce zici? Sună bine? Hai, gândește-te și, dacă vrei, mai negociem mâine. Ha! M-ai scos din mare încercătură! Hai să ciocnim un pahar și să mă întorc la gloata aia însetată, a spus cu entuziasmul unui copil cărui tocmai i s-a oferit jucăria mult așteptată.

Câteva momente mai târziu, mă aflam iar pe scaunul din capătul barului, cu un nou pahar de *Space*, întrebându-mă cum mi se va sparge în cap această ultimă decizie pentru care tocmai ciocnisem.

În fața mea, Al surâdea mulțumit, sorbind din propriul pahar. La un moment dat, a privit peste capul meu și zâmbetul i s-a scurs ușor de pe buze.

Observându-l, m-am uitat peste umăr.

Prezența din spatele meu m-a provocat să tresar atât de tare, încât aproape am alunecat de pe scaun. Stomacul mi s-a urcat instantaneu în gât și pulsul mi-a crescut precum bățile unei tobe ce anunță suspansul.

La mai puțin de jumătate de metru, sprijinit de un stâlp, cu mâinile încrucișate la piept și cu același chip arogant, Max mă privea cu capul ușor înclinat într-o parte și cu un zâmbet în colțul gurii.

— CAPITOLUL II —

SĂ MĂ SCUZI PENTRU TIMPUL PIERDUT...

„Nainte de moarte trimis-a pe tine,
Ca vieții-ți să dau eu bătrânul meu sfat
Și asta desigur făcut-a el bine:
Primejdii te-așteaptă și, fără de mine,
Se poate de ele că n-ai fi scăpat.
De-ai fi ca alți oameni, atuncea se poate
Ca soarta ta-n bine din rău aș schimba,
Dar semnul tău nu sta în cartea mea toată.
A sorșilor stele de mine-s purtate,
Dar tu în tot cerul nu ai nicio stea.”

Mihai Eminescu, Feciorul de Împărat fără de stea

— Ce naiba!, am exclamat, înciudată.

Încă o dată, nesuferitul a reușit să mă surprindă.

Ca și la prima noastră întâlnire, nimic nu i-a trădat prezența. Cum trăiau oamenii așa în permanență? Și, mai ales, cum de nu făceau infarct când apăreau unii pe lângă alții?

Observându-mi reacția, foarte mulțumit de propria-i persoană, zâmbetul lui Max s-a întins pe toată fața și – de parcă nu era suficient cât mă enervase – mi-a mai făcut și cu ochiul.

M-am întors în scaun, încercând (fără succes) să mă calmez. Însă, de cum l-am lăsat în spatele meu, abia dacă puteam să mă abțin să nu verific ce face.